

უძველესი ხანის გ-ის პრიმიტი. იარაღებს ამზადებდნენ ხისაგან (მუხა, იფანი, თელა). ხშირად ამ პრიმიტიულ იარაღებსაც (იხ. აჩაჩა, ერქვანი, კავი, ოქოქა) გ-ს უწოდებენ. შემდგომ პერიოდში სახნავი იარაღის წამახულ ბოლოს ლითონის ბუნიკს მორგებდნენ ხოლმე. ძვ. წ. I ათასწლეულში უკვე ყოფილა რკინის სახნისები. ივ. ჭავჭავაძის აზრით, ლითონის სახნისს საქართველოში ძვ. წ. პირველ ათასწლეულში იცნობდნენ. მოგვიანებით ჩნდება დიდი ქართ. ფამფალიკიანი გ. (იხ. დიდი გუთანი). ეთნოგრაფიული ექსპედიციების შედეგად აღმოჩენილია საქართველოში ყველა კუთხის – რაჭული, მეგრული, სვანური, გურული, იმერული, კახური, მესხური, ფშავური, ხევსურული გ-ები აღმოათავისი დამახასიათებელი ელემენტებით. გ-მა ძალზე დიდი სახეცვლილება განიცადა ახ. წ. II–XII და XVI–XVII სს-ში, როდესაც ძირითადი გამწვევი ძალა ხარ-კამეჩი და ცხენი იყო. ცხენწევის გ-ზე პირველი პატენტი 1797 აშშ-ში ჩარლზ ნიუბოლდის (Newbold) სახელზე იქნა გაცემული. შემდგომში გ-ების გამოყენება გაფართოვდა და მსოფლიოს თითქმის ყველა კონტინენტი მოიცვა. რუსეთში გ. VIII–IX სს-ში გაჩნდა. მექანიკური წევის გ-ების სერიული გამოშვება მხოლოდ 1925-იდან დაიწყო ოდესის ქ-ნამ. საქართველოში თანამედროვე გ-ის წინაპარი XIX ს-ის მეორე ნახევრიდან გაჩნდა. ი. ჭავჭავაძის ძალისხმევით შემოტანილი იქნა „ანგლოგლობალური“ ჰოვარდის ტიპის გ., რ-ის გამწვევი ძალა სამი უღელი ხარკამეჩი ყოფილა. თანამედროვე გ-ის კლასიფიკაცია ხდება დანიშნულების, წევის ძალის, ტრაქტორთან აგრეგატირების მეთოდის, კონსტრუქციისა და კორპუსების რაოდენობის მიხედვით. დანიშნულების მიხედვით სატრაქტორო გ-ები იყოფა ორ ჯგუფად: საერთო და სპეციალური. საერთო დანიშნულების გ-ებს იყენებენ მემინდვრობაში, ძირითადად ნიადაგის დასამუშავებლად; სპეციალური დანიშნულების გებს კი – ქვიანი ნიადაგის, ჯაგ-ჭაობის, საპლანტაჟო (ყამირი და ნასვენი მიწების), ბალის, ვენახის (მწკრივთაშორისებში სამუშაოთა კომპლექსის ჩასატარებლად), იარუსიანი ხვნისათვის და ა. შ. წევისძალის მიხედვით არის: ცხენის, სატრაქტორო და ბაგირული გ-ები. ცხენწევის გ-ებს იყენებენ ვიწრო კვლების მქონე ნაკვეთებში, სადაც შეუძლებელია სატრაქტორო გ-ების გამოყენება; სატრაქტორო გ-ები წარმოადგენს ნიადაგის ძირითადი დამუშავების იარაღს; ბაგირულ ი წევის გ-ებს იყენებენ იქ, სადაც სატრაქტორო გ-ების მუშაობა გაძნელებულია (მაგ., მთაში და ჭაობიან ნიადაგზე). ტრაქტორთანაგრეგატირების მეთოდის მიხედვით გები იყოფა საკიდ, ნახევრად საკიდ და მისაბმელ გ-ებად (სურ. 1). კორპუსის კონსტრუქციის მიხედვით არჩევენ სახნისიან, დისკოებიან, კომბინირებულ, როტაციულ და ღრმად მაფხვიერებელ გ-ებს. კორპუსების რაოდენობის მიხედვით კი – ერთკორპუსიან და მრავალკორპუსიან გ-ებს. გ-ის მუშა ნაწილებია: საკვეთელი წინმხვნილი, კორპუსი (ტანი), რ-იც, თავის მხრივ, შედგება დგარაზე მალულთავიანი ჭანჭიკების მეშვეობით დამაგრებული სახნისისაგან, ფრთისა და ველის ფიცრისაგან. კორპუსი დგარას საშუალებით დამაგრებულია ჩარჩოზე. საკვეთლის დანიშნულებაა ბელტის მოჭრა ვერტიკალურ სიბრტყეში, ხოლო სახნისისა – ბელტის მოჭრა ჰორიზონტალურ სიბრტყეში და მისი გამოყოფა მასივიდან. გუთნის ფრთა თავისი ზედაპირით იღებს სახნისისა და საკვეთლის მიერ მოჭრილ ბელტს, ნაწილობრივ აფხვიერებს და აბრუნებს მას ღია კვალში. სახნისი და ფრთა შეადგენს გ-ის ტანის სამუშაო ზედაპირს, რ-იც თანამედროვე გ-ში ოთხი ტიპისაა: ცილინდრული, კულტურული, ნახევრად ხრახნული და ხრახნული. წინმხვნილის დანიშნულებაა ხვნის სიღრმის ნახევარზე და

კორპუსის მოდების განის 2/3-ზე მოჭრას მცირე ზომის ბელტი, გადაისროლოს იგი ხნულის ფსკერზე, რ-საც ბევიდან დაეფარება ძირითადი კორპუსის მიერ მოჭრილი ბელტი, რაც მცენარეული ნარჩენების ღრმად ჩახვნის ოპერაციას წარმოადგენს. წინმხვნელიანი გ-ებით ხვნას კულტურული ხვნა ეწოდება. წინმხვნელის სამუშაო ზედაპირი არის ცილინდრული. თანამედროვე გ-ებიდან გამოირჩევა მრავალკორპუსიანი საბრუნო გ-ები (სურ. 2), რ-თა დანიშნულებაა ნიადაგის გლუვი ხვნა. ასეთივე სახის ხვნა ხდება ფრონტალური, მაქოსებრი საბაგირო წვეის ბალანსირებული გ-ებით. ჩარჩოს კონსტრუქციის მიხედვით გვხვდება მუდმივი და ცვალებადი მოდების განის გ. ეს უკანასკნელი აღჭურვილია სახსრული ჩარჩოთი და მოდების განის ცვალებადობის მექანიზმით. საქართვე. ზოგიერთ მაღალმთიან სოფლებში შემორჩენილია და იყენებენ ძველ სახნისებიან გ-ებს.

ლიტ.: გ უ გ უ შ ვ ი ლ ი მ., სასოფლოსამეურნეო მანქანები, ნაწ. 1, თბ., 1979; ჩ ი ტ ა ი ა გ., მასალები საქართველოს სახვნელი იარაღების ისტორიისათვის, «საქართველოს მუზეუმის მოამბე», 1930, ტ. 5; მ ი ს ი ვ ე, ქსნური მთის გუთანი, «ენიმკის მოამბე», 1940, ტ. 5-6; ხ ა ნ თ ა ძ ე ზ., სასოფლო-სამეურნეო მანქანები (თეორია, კონსტრუქცია და გაანგარიშება), ნაწ. 1, თბ., 1958; ჯ ა ვ ა ხ ი შ ვ ი ლ ი ი ვ., საქართველოს ეკონომიური ისტორია, წგ. 1, თბ., 1930 (თხზ., ტ. 4, თბ., 1996); ჯ ა ლ ა ბ ა ძ ე გ., აღმოსავლეთ საქართველოს სამინათმოქმედო იარაღების ისტორიიდან, თბ., 1960; მ ი ს ი ვ ე, მემინდვრეობის კულტურა აღმოსავლეთ საქართველოში, თბ., 1986; Г о р я ч к и н В. П., Собр. соч., т. 2, М., 1968; Х а л а н с к и й В. М. и др., Сельскохозяйственные машины, М., 2006.

ე. შაფაქიძე

გ. ჯალაბაძე
